

Елин Пелин
Лятна буря

Преди малко над града премина буря. Черни облаци, малки, големи, развълнувани и разпокъсани, с грозна замисъл прииждаха от всички страни на застрашителен съвет. Плачевно шумяха и се огъваха дърветата под разюзданата стихия. Хората бягаха по улиците и се криеха. Две врани от съседния покрив, смутени и уплашени, търсеха подслон под комините. Сгъстиха се облациите. Стъмни се. Засвятка. Затрещяха небесата.

С фучене и гняв халата замина надалече.

Преди малко.

Сега небето е чисто, спокойно и дълбоко, осветено от широката усмивка на залязващото слънце. В ясния му лазур се къпе свободно един бял гълъб. В дълбочините му кърши смелата си черта Витоша, свежа, девствена и хубава, потънала в мечти. Всичко е спокойно. Като че ли нищо не се е случило.

Но все пак стихията е оставила малко от своята игра и сила във всяка душа. Дърветата се изправят ободрени и листата им са пресни и лъщят. Навсякъде се отварят прозорци, хората наизлязоха по улиците оживени. Те стъпват по-твърдо и вдигат поглед към небето, което отдавна не са поглеждали.

КРАЙ

© Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5755>]